

Ece üçüncü kez aynı sayfanın sonuna gelip yine bir şey anlamayınca kitabı sehpayaya bıraktı. Biraz önce annesiyle yaptığı telefon görüşmesi canını sıkımişti. O ana kadar yaptıkları konuşmaları istediği gibi yönlendirmiş, ne yaptığı iş ne de nerede yaşadığı konusunda detaylı bilgi vermişti. Bu sefer de lafı değiştirmeye çalışmış ama annesi hiç olmadığı kadar ısrarcı olunca doğruyu söylemek ve annesinin yarım saat süren nutuğunu dinlemek zorunda kalmıştı. Oysa seradaki işlerini bitirdikten sonra hayal ettiği tek şey akşamüzeri Mecnun gelene dek şezlonga uzanıp kitap okumaktı.

Çiçekleri seyrederken çeşitli vesilelerle Mecnun'da gözlemleyip özendiği yalansızlığı kendi hayatına geçirmeye çalıştığını düşündü: İnsan her koşulda doğruyu söyleyerek yaşamalı, öyle mi? Al! Buyur işte! Doğruyu söyledim de ne oldu? Beş yaşında çocuk gibi azarlandım. Sen Ece'sin kızım! O Mecnun! O söyler! Baştan böyle yaşamış. Baştan böyle kabul ettirmiş kendini. Ama sen? Şimdiye kadar herkese nabza göre şerbet vermişken birden şerbeti kesersen olacağı bu!

Annesi kesin konuşmuştu: "Tam iki haftan var, derhal ayrılıyorsun o evden de, o işten de! Aaa babana ne derim ben sonra? Bir erkekle aynı evde? Maral'ı bilmiyorsun sanki, ağzında bakla ıslanmaz. Böyle mi dedin kızım sen giderken? Bahçıvanlık nerden çıktı şimdi? Mis gibi işini bırakıp gittin! Olmaz Ece!" Ve can alıcı o son cümleyi kurmuştu: "Üzme kızım bizi!"

Offf ne yapacağım ben şimdi, diye düşünerek başını iki elinin arasına alırken bir araba sesi duydu. Kafasını çevirince bir taksinin uzaklaştığını gördü. Beyaz tenli, yaşlı bir kadın kapıya tutunup, "Mecnun yok mu?" diye bağırdı.

"Hoş geldiniz, ben yardımcı olayım," diyerek kapıya giden Ece kadını içeri buyur edip Mecnun'un akşama doğru geleceğini söyledi ve ona rahatça oturabilmesi için bir sandalye getirdi.

Sandalyeye oturan yaşlı kadın onu kimliği hakkında bir güzel sorguya çekti. Duyduklarından memnun kalmış halde eve bakarak, "İyi olmuş iyi. Bir kadın lazım her eve," dedi ve hayatta sadece iki özelliği varmış gibi, "Benim adım da Sevinç. Altmış yedi yaşındayım," diyerek kendini tanıttı.

Ece bu açıklamaya içinden güldü. Meraklı, sevimli ve hoş sohbet bulmuştu kadını. İlgiyle sordu: "İçecek bir şey alır mısınız?"

Sevinç çayın henüz demlendiğini öğrenince limonlu bir açık çay istedi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Ece çay servisini yaparken.

Kadın bu soruya gülerken cevap verdi. "Bak! Bir kadın bir iş yerine nasıl da kibarlık katıyor, şimdi Mecnun olsa 'Ooo Sevinç teyzem gelmiş! Söyle bakalım bugün kafaya hangi çiçeği taktın? Yoksa sadece kafa ütüleme mi geldin?' derdi."

Ece gülümseyerek savundu adamı. "Mecnun bence..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Sizin gibi olgun insanlara sataşmayı seviyor."

Sevinç kahkaha attı. "Bizim gibi olgun insanlar mı? Yaşlı desene kızım, ne var bunda çekinecek?"

Ece gülerken başını salladı. "Peki... Yaşlılarla uğraşmayı seviyor diyeyim o zaman."

Sevinç kaşlarını kaldırdı. "Mecnun yaşlılarla uğraşmayı değil yaşlıları seviyor." Bir süre düşündü. "Hayır, aslında o çocukları da çok seviyor." Kaşlarını çatarak biraz daha düşündü. "Yok yok... O bütün canlıları sever."

Ece kadının haline gülümseyerek bir şeyler söyleme ihtiyacı duydu. "Anladığım kadarıyla siz de Mecnun'u seviyorsunuz."

Sevinç şöyle bir iç geçirdikten sonra başını salladı. "İki senedir."

Ece bu ifadeyle konu arasında bağlantı kuramadı ve "Nasıl?" diye sordu.

"İki senedir falan severim Mecnun'u diyorum." Gülümseyerek ellerini kaldırdı. "Daha evvel hiç sevmezdim."

“Niye?” dedi Ece merakla.

“Yıllar evvel... O zaman on altı-on yedi yaşında falandı. Babasıyla gelmişti bizim bahçeye çalışmaya. Babasını tanımanı isterdim, çok kibar adamdı.” Gülümsedi. “Ben de o zamanlar inanılmaz titizim, evi yeni almışız bahçeme özen gösteriyorum. Onlar çalışırken başlarına dikilip şurası şöyle olsun, burası böyle olsun deyip duruyorum. Engin, rahmetli, her dediğimi yapıyor. Bir ara çok konuştuğumu fark edince, ‘Ne yapayım titizim,’ dedim. Mecnun hemen, ‘Siz titiz falan değilsiniz düpedüz kaprislisiniz,’ demesin mi!”

Adamın bu tür çıkışlarına pek çok kez şahit olan Ece hemen düşüncesini söyledi. “Bozulmuşsunuzdur tabii.”

“Bozulmazdım belki ama... Kocam verandada gazete okuyordu. Bunu duyunca bir kahkaha attı. Çok sonra düşününce anladım tabii. Ona bozuldum aslında. Şimdi böyle gülerек anlattığıma bakma, epey bir dert oldu içime o zaman. Bir daha gelmedi bizim bahçeye yıllarca. Babası hep yalnız uğrardı.”

Kısa bir sessizlik oldu. Kadının konuyla ilgili başka bir şey anlatmayacağını anlayan Ece merakını yenemeyerek, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Neden sonra?”

“Hani iki yıldır seviyorum Mecnun’u dediniz ya.”

Kadın hikâyenin geri kalanını anlatmadığını anlayınca kaşlarını kaldırarak açıkladı. “Haaa... Sonra işte annesi babası öldü. Kocam severdi Mecnun’u, ayda bir falan o gelmeye başladı ama ben hiç konuşmazdım. O çalışır, kocamla sohbet ederdi. Ben hep verandadaki masada bulmaca çözerdim. Terbiyesiz, kaba, dangalak diye yazmıştım kafama bir kere. Sonra üç yıl evvel kocam öldü.”

Ece hemen araya girdi. “Başınız sağ olsun.”

“Sağ ol kızım, dostlar sağ olsun. İşte o zaman altı ay kadar hayata küstüm. Üç çocuk var, hepsi bir yerde. Torunlar var ama herkes gelip bir-iki hafta kalıp dönüyor, hepsinin işi var gücü var tabii. Evde yapayalnız kalınca ne yapacağımı şaşırdım biraz. Ne yemek istiyordu canım ne başka bir şey. Sadece uyumak istiyordum. İşte o zaman da hep geldi Mecnun. Ne zaman gelip ne zaman gidiyordu, o bahçeyi ne ara adam ediyordu hiç anlamıyordum. Bahçeye falan da çıkmıyordum. Bir gün bunu çarşıda gördüm, gelme artık dedim. Çiçek miçek istemiyorum. Para da ödemişim, deli misin sen, ne geliyorsun? Arkada bir oda var. Orda oturuyorum artık, çiçeğe de bahçeye de ihtiyacım yok. Gelme.”

“Ne dedi?”

“Tamam dedi. Aradan bir-iki ay geçmişti zannedersen. Bir sabah kalkıp her zamanki gibi tepsiye kahvaltı hazırlayıp arkadaki odaya geçtim ve perdeleri çektim. Pencerenin... Camın her yanı büyük bir bulmacayla kaplanmıştı. Tersten yapılandırılmış. Bana içerden düz görünecek şekilde.” Gülümsedi. “Gazete falan değil. Oturup kendi mi hazırladı, bilgisayardan mı bastırıldı, birine mi hazırlattı hâlâ bilmem ama en zevk alarak çözdüğüm bulmacalardan biriydi. Bazı harflerin kutusu koyuydu ve 1, 2, 3 şeklinde numaralar verilmişti, en altta da o numaralar yan yana dizilmişti. Beş kelime bir cümle bulmam gerekiyordu.”

“Çok ilginç.”

“Öyle ama daha da ilginç, bence tabii, benim kahvaltayı falan unutup iki saatte bu bulmacayı bitirmem oldu çünkü aylardır hiç bulmaca çözmemiştim. İki saat geçmiş, bana beş dakika gibi gelmişti.” Gülümsedi. “Zor bir bulmacaydı haaa!”

“Peki çıkan cümle neydi?” diye sordu Ece merakla.

Sevinç kahkaha attı. “Cümle çıkınca anladım Mecnun’un işi olduğunu zaten. Şöyleydi: **KAPRİSLİ SEVİNÇ BEGONVİLLERİN GÜZELLİĞİNE BAK.**”

“Begonviller mi?”

Sevinç başını öne doğru eğdi. “Pencerenin önüne, şöyle üç metre kadar uzağına pembe mor begonviller dikmiş. Nasıl da güzel bir görüntüydü! Görülmeyecek gibi değildi ancak ben bulmaca çözerken hiç ama hiç fark etmemiştim.”

“Gerçekten mi?”

Sevinç kaşlarını kaldırarak gururla açıkladı. “Bulmaca çözerken hiçbir şeyi görmem ben.”

*

Aysel bulaşıkları toplarken kafasının içinde dolaşan düşüncelerin hızından öyle yoruldu ki bulaşık makinesini çalıştırır çalıştırmaz sandalyeye oturdu.

Taylan arkadaşlarıyla buluşmak için İzmir’e gitmişti, gece de dönmeyecekti.

Uğur akşam eve geldiğinde ise sabahki halinin aksine epey keyifsiz görünmüştü gözüne. Oysa Aysel arkadaşının yaptığı tespitten nasıl da mutluluk duymuştu: Artık sohbet edebiliyordu kocasıyla.

Uğur yemek boyunca düşüncelere dalıp pek fazla konuşmamış, sonra da salona geçip bir dergi karıştırmaya başlamıştı her zamanki gibi. Bu durum moralini bozmuştu kadının. Niye böyle oldu şimdi, diye düşünmeye başlamıştı. Sabah neşeyle gezisini anlatan Uğur nerede şimdi? Demek Taylan var diye neşeliydi, biz ikimiz kalır kalmaz sohbeti kesti hemen! Tam o an aldığı kararı anımsamıştı: Olaylar ve insanlar hakkında düşünüp düşünüp fikir yürütmeyi bırak Aysel! Of! Bu da ne kadar zor bir şeymiş yahu! Sırf bugün üç-dört kez yaptın bunu ama olsun... Bak kararını hatırlıyorsun şimdi en azından. Eskiden böyle şeylere karar versen bile aklına gelmezdi. Burada oturup fikir yürütmek yerine gidip sen konuş kocanla... Bakalım ne olmuş? Belki sohbet edecek? Fikir yürütme! Önce ne olduğunu anla!

Aldığı kararı hatırlamaktan memnun bir halde başını sallayarak yerinden kalktı ve çayı demledikten sonra salona geçip koltuğuna oturdu. Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra sakın bir sesle sordu: “Çayı demledim ama kahve de ister misin?”

Uğur dergiden başını kaldırıp, “Yok Aysel, sağ ol,” dedi. “Bugün iki tane içtim kahvede. Sadece çay içerim ben.”

“Tamam.”

Uğur tekrar dergisini okumaya dönünce Aysel sesi tamamen kısık olan televizyonda ne olduğunu inceledi bir süre. Bu arada hızla düşünüyordu. Bir an tereddüt etse de merak ettiği bir şeyi doğrudan ilgili kişiden öğrenme kararından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. “Uğur? Sana bir şey sorabilir miyim?”

Adam merakla baktı karısına. “Sor tabii.”

“Sen bu sabah neşeliydin. Yani neşeli değilsen de keyfin yerindeydi... Moralini düzgündü...”

Uğur gülümseyerek araya girdi. “Öyle miydin?”

Aysel başını salladı. “Evet. Ne güzel sohbet ettin. Ama şimdi geldin, doğru dürüst hiç konuşmadın benimle. Moralini bozacak bir şey mi oldu kahvede? Yoksa bu sabah Taylan var diye mi sohbet ettin? Sırf ben olsam anlatmaz mıydın seyahatini?”

Uğur bu sözlere şaşırıldı. Karısından gelen bu soru alışık olmadığı tarzda bir şeydi. Aysel hiçbir zaman böyle net sorular soran biri olmamıştı. Daha ziyade cevabını aldığı anda sızlanmak, gücenmek ya da karşısındakini suçlu çıkarmak üzere kurguladığı sorular sorardı. Cevap vermeden önce bir süre düşündü. Sonra yavaş yavaş konuştu. “Yoldan dolayı hâlâ yorgunum Aysel, bir de bir şey oldu. Olmuş yani... Meriç’in bir arkadaşı gelmiş kahveye. Bir kadın. O aklıma takıldı.”

“Bir kadın mı? Niye gelmiş?”

Uğur bir süre tereddüt ettikten sonra açıkladı. “Meriç bir defter tutuyormuş günlük gibi... Arkadaşına bana vermesini vasiyet etmiş. Kadın defteri getirmiş ama beni bulamayınca kimseye bırakmamış.”

Aysel ne diyeceğini bilemedi. “E sen gider alırsın.”

“Kadın İsveç’te yaşıyormuş. Kargoyla yollamasını istedim ama kabul etmedi. Önümüzdeki günlerde fırsat bulur bulmaz defteri bizzat kendisi getirecekmiş.”

Aysel şaşırıldı. “Ta İsveç’ten buraya defter getirmeye mi gelecek?”

Uğur başını salladı. “Öyle dedi.”

Aysel tam ‘kadın çok zengin demek ki’ diyecekti ki bu tespiti sıg bularak söylemekten vazgeçti. Defterde yazanları çok merak etti ama kocasının olup biteni anlatması şu an için daha önemliydi.

Demek ki yıllardır aklımda kurduklarımı ona sorsaydım bana anlatacaktı, diye düşündü. Hemen ardından bu tespitin tam olarak gerçeği yansıtmadığını fark etti.

Aysel sorardı, hep sorardı...

Uğur anlatmaya başlardı ama hemen sonra Aysel o kadar çığ yorumlarda bulunurdu ki...

Dahası konuşulan her konuyu dedikoduya çevirirdi ve Uğur da o zaman susardı.

Bunu fark edince kendinden kurtulmak ister gibi oturduğu yerde geriye doğru çekti vücudunu. Durumu tekrar gözden geçirerek düşüncesini açıkladı. “E vasiyet tabii. Kargoya güven olmaz. Yerinde olsam ben de aynıını yapardım.”

Uğur şaşkınlıkla ona bakarak başını salladı ve kadın defterle ya da Meriç’le ilgili başka tek kelime etmeden, “Ben çayları getireyim, olmuştur,” diyerek mutfağa gittiğinde daha da çok şaşırdı.

*

Yannis ve Handan Münevver’le vedalaşmış, apartmanın önünde Ayça’yı bekliyorlardı. Onlara, “Siz inin ben beş-on dakikaya gelirim,” deyince ana kızı yalnız bırakmaya karar vermişlerdi.

Akşamüzeri Taksim’de dolaşırken Ayça neredeyse elle tutulur, gözle görülür bir agresifliğe bürünmüştü. Birkaç saat süren bu gerginlikte bazen aşırıya kaçmış ve Yannis’e karşı espiyile karışık kaba ifadelerde bulunmuştu. Handan bu duruma hem çok şaşırmış hem de çok üzülmüştü. Üzüntüsü geçtiyse de şaşkınlığı geçmemişti. Yalnız kaldıkları bu kısa süre zarfında Yannis’e açıklama yapmaya çalışıyordu.

“Gerçekten çok şaşırdım ben de Yannis. Bu kız böyle değildir inan bana. Sekiz-dokuz yaşından beri tanım ben Ayça’yı.” Birkaç saniye duraksadı. “Kardeşim gibidir. Gibisi fazla, sen onu benim kardeşim bil! Ne oldu buna görüşmediğimiz aylarda bilmiyorum. Yani ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten. İnan bana, ben de çok şaşkınlım, onun adına senden özür dilerim.”

Tam o an Yannis kadına sarılarak karşılık verdi. “Niye özür diliyorsun? Gerek yok. Ayça’nın özür dilemesine de gerek yok.”

Handan biraz kızgın, biraz da üzüntülü bir şekilde konuşmaya başladı. “Olmaz mı? Ayıdan post Yunandan dost olmaz sözünü hiç duydun mu da ne demek? Bu ne şimdi? Böyle şaka mı olur? Şoka girdim resmen. Bu nasıl bir ırkçılık! Şakası bile iğrenç! Hadi onu geçtim, bu kız tanyorum yani... O bu lafları en son edecek insan bile olamaz.”

Yannis sakın bir tavırla araya girdi. “Biz buraya niye geldik Handancım?”

Kadın birden şaşırdı ve eliyle yukarıyı işaret ederek. “Onun için. Yani Ayça için.”

“Sakin ol canım. Haklısın ama o normal bir dönem geçirmiyor. Ablası öldü. Ayça ölmek istedi Handan. Unuttun?”

Handan’ın kızgınlığı birden şiddetini yitirdi. “Evet. Aslında kızmamak gerek ama ne bileyim işte. Bana kötü şeyler dese hiç takmazdım ama seninle uğraşınca...”

Yannis ona bir kez daha sarıldı. “Sen de tabii beni sevince...”

Handan gülümsedi. “Eveet.”

“Böyle şeyleri takma kafana. Foça’da, daha zor günler gelebilir.”

Handan başını salladı. “Haklısın. Bakalım baş edebilecek miyim?” Kendi kendine konuşur gibi sürdürdü sözlerini. “Göründüğünden fazla sorun var demek ki... Göründüğünden çok daha fazla... Bakalım altından kalkabilecek miyim?”

Yannis gülümsedi. “Kalkarsiiin. Sen çok güçlüsün, inan bana.”

Adamın onu teselli etmek için konuştuğunu düşünen kadın gülümseyerek cevap verdi. “Hadi ya! Nasıl baş edeceğimi ben bile bilmezken sen hemen nerden anladın birkaç ayda?” Gülümsedi. “Annem duysaydı bu söylediklerine çok gülerdi. Beni teşvik etmek için konuştuğunu hemen anlardı. Ben her zorluktan, fedakârlıktan kaçan, bencil, sorumsuz biriyim. Yani o hep öyle der.”

Yannis kesin bir tavırla konuştu. “Hayır. Annen seni yanlış biliyor. Teşvik etmek için söylemiyorum. Gerçekten öylesin. Bunu biliyordum zaten ama dün gece net olarak fark ettim.”

Handan merakla sordu: “Neyi fark ettin dün gece?”

“Sen haberi aldın. Hastanede Münevver teyzeyi görünceye kadar titredin. Arabada, uçakta, takside. Ama onu görür görmez titremen geçti! Onu sakinleştirdin, o andan itibaren her şeyi sen idare ettin.”

Handan şaşırıldı. “Öyle mi oldu?”

“Evet!”

Bir süre olanları düşündü kadın. “Evet. Doğru, titredüğimin farkındaydım ama ne zaman geçtiğini fark etmedim.”

“Bir şey yapabileceğin noktaya gelince geçti tam olarak.”

Handan bu tespite hayret etti ve Güneş’in söylediklerini hatırladı: *Olacaklar konusunda çoğunlukla net değilsin belki ama olanlar konusunda tavrın hep net senin.*

Bu tespiti Yannis’le paylaşınca adam başıyla onayladı. “Güneş haklı. Olacakları kimse bilemez, bu nedenle o an endiselenmek normal ama sen olayı duyunca hemen kosup geldin. Olayın içine girince son derece sakindin. Nette. Münevver teyzeyi çok rahatlattın. Sorumluluk değilse nedir bu?” Kaşlarını kaldırarak başını iki yana salladı. “Annen yanlış biliyor. Olan olaylarda onun istediği gibi davranmadığından öyle demistir. Birçok anne böyle değildir?”

Handan çok uzun yıllar annesinin sürekli tekrar ettiği ‘sorumsuzsun, bencilsin, zorluktan ve fedakârlıktan kaçırıyorsun’ sözlerinden diktığı elbiseyi içselleştirecek kadar taşımış olduğunu fark ederek üzerinden sıyrıp atarken adama minnetle gülümsedi. “Haklısın galiba.”

*

Ece bir saattir durmadan gülmekten bitap düşmüştü. Sohbetin seyri iş dünyasına dönmüştü ve Sergen’in bu konuda da sıkıntısı çoktu. Mecnun arkadaşını dikkatle ve ilgiyle dinlerken genç kadın restorandaki diğer masalara şöyle bir göz attıktan sonra konudan kopup kendi düşüncelerine daldı.

Olayları müthiş bir mizah katarak anlatan ve şaşkın halinden ötürü başkalarının hemen göreceği birçok gerçeği göremeyip oldukça saf sorular soran bir adamdı Sergen. Hava kararmadan bir saat önce son derece lüks arabasıyla gelmiş ve serada kısa bir tanışma faslının ardından Cunda’ya doğru yola çıkmışlardı. “Ne Foça’sı yahu gelin uzaklaşalım biraz,” demişti.

Doğma büyüme İzmirliydi. Hem anne hem baba tarafı şehrin varlıklı ve tanınmış ailelerindendi. Sergen elektronik mühendisiydi ama babasının şirketlerinde yönetici olarak çalışıyordu. Uzun boylu, iri yapılı, esmer, yakışıklı bir adamdı. Mecnun’la çocuklukta başlayan bir yaz arkadaşlıkları vardı. O zamanlar Sergen’in anneannesinin yazlığı vardı Foça’da. Kadın birkaç yıl önce vefat edince Sergen de Foça’ya artık yazları da pek uğramaz olmuştu.

Bu aralar hayatındaki sorunlardan boğulmuştu adam. “Aynı kişilerle aynı şeyleri konuş konuş bıktım lan, ben bir Mecnun’u göreyim dedim kendi kendime,” dedikten sonra şaşkın şaşkın bakarak, “Sen hiçbir zaman hoşuma gidecek şeyler söylemezsin ya! Uzun zaman oldu. Özledim işte lan, seni görmek istedim,” diye açıklamıştı. Mecnun, Ece’ye, anladın mı ne demek istediğimi dercesine gülümseyince ikisi de adamın şaşkın bakışlarına bakıp gülmüştü.

Sergen yol boyunca, iki yıl süren evliliğinden, altı ay önce ayrı yaşamaya başladığı eşi İdil’den ve kadının neler yaptığından bahsetmişti bol bol. Ona göre kadın dünyanın en üçkâğıtçı tiplerinden biri çıkmıştı! Allah’tan çocukları olmamıştı! İş boşanmaya gelince nahoş durumlar da başlamıştı. Sergen’in düğünde ona hediye ettiği, Alaçatı’daki evi geri vermeyeceğini söylemişti kadın. “Öyle bir-iki yüz bin liralık bir ev değildi ki! Haksız mıyım?” diye sormuştu Ece’yle Mecnun’a. “Hem boşanmak isteyen o, hem de malımın üstüne yatacak!” Mal konusunda anlaşmazlığa düşünce tek celsede boşanamamışlardı. Bu durum Sergen’in anne ve babasını da çok üzüyordu tabii.

Ece bu tip konularda her iki tarafı da dinlemeden fikir yürütmenin anlamsızlığını bildiğinden adamın anlattıklarına temkinli yaklaşmıştı. Şimdi düşününce Mecnun’un da hiç fikir yürütmeden konunun yönünü başka yere çevirdiğini fark ediyordu. Sergen’i gülümseyerek izleyen Mecnun’un tişörtüne bakınca birden öfkelenmişti adama!

Ece, Mecnun seraya döndüğünde, özenle ütülediği keten elbisesini giymiş ve çok hafif bir makyaj yapmıştı. Adam onu bu halde görünce, “Ooo çok şıkır olmuşsun Ece!” demiş ve gülerек duşa girmişti. Çok şıkır olmak ne yaaa? ‘Çok hoş bir restorana’ yemeğe gideceklerdi. Böyle dememiş miydi Sergen? Hoş bir restoran!

Etrafına tekrar göz gezdirdi kadın. Gerçekten herkesin kıyafeti çok hoştu, istisnasız bütün kadınlarda hafif ya da belirgin bir makyaj vardı. Gözü tekrar Mecnun’un buruşuk beyaz tişörtüne takıldı ve biraz rahatsız oldu. “Mecnun, tişörtün buruşuk, ütüleyeyim istersen,” dediğinde, “Gerek yok Ece, açılır o şimdi nemden,” diyeceğine ütülese ya da Ece’nin ütülmesine izin verseydi çok daha iyi olmaz mıydı? Ne anlıyordu bu adam böyle her şeye karşı çıkmaktan? Derin bir nefes alarak, inatçı uyumsuz, diye geçirdi içinden.

Oysa Sevinç’in anlattıkları, annesiyle yaptığı telefon konuşmasının sıkıntısını almış ve Mecnun’a karşı içinden yine ılık ılık duygular geçmesine neden olmuştu. Ama sonra ne oldu, diye düşündü. Çok şıkır olmuşsun Ece! Ben de kırışık tişörtümle restorana giderim! Olacak iş mi? Yok yok! Mecnun’la yaşamak bir kadın için gerçekten zor olmalı. Tamam çok iyi yanları var ama bir o kadar da umursamaz. Bu kadar da aykırılık fazla canım! Tam o an Sergen’in sözlerini duydu: “Şu sıralar okuduğum kitaptan sana bir bölüm okuyacağım, dikkatle dinle ama!”

Çantasından çıkardığı kitaptan, işaretli bir yer açıp okumaya başlayınca Ece hemen ona dikkat kesildi.

“Sevmenin etken özü, sevginin her türü için geçerli olan belli temel unsurlarla da ortaya çıkar. Bunlar ilgi, sorumluluk, saygı ve bilgidir. Sevginin içerdiği ilgi, en açık biçimiyle annenin çocuğa gösterdiği sevgide görülebilir. Eğer bir annenin, çocuğuna az ilgi gösterdiğini, onu beslemeyi, yıkamayı, rahat ettirmeyi savsakladığını görürsek, sevgisinin içtenliğine göstereceği tüm kanıtlar bizi doyurmaz. Biz, çocuğuna ilgi gösterirken gördüğümüz annenin sevgisi etkileyebilir. Çiçeklere ya da hayvanlara duyulan sevgi için de durum farklı değildir. Biz çiçekleri sevdiğini söyleyen bir kadının, çiçekleri sulamayı unuttuğunu görürsek, onun çiçek sevgisine inanmayız. Sevgi, sevdiğimiz şeyin büyümesi ve yaşaması için gösterdiğimiz etken ilgidir. Bu etken ilginin bulunmadığı yerde sevgi de yoktur. Kişi, uğruna emek harcadığı şeyleri sever ve sevdiği şeyler için emek harcar,” diyerek kitabı kapatan Sergen ağır ağır konuştu. “Yaaa! İşte böyle Mecnun! Bence de sevgi emek ister.”

Mecnun kitabı eline aldı: *Erich Fromm / Sevmek Sanatı*. Kitabı hafifçe aldığı yere fırlatırken gülerек sordu arkadaşına. “Sevmenin sanatı mı olur oğlum?”

Adama zaten kızgın olan Ece hemen araya girdi. “Neden olmasın? Her şeyi sanat haline getirebilir insan! Giyinmek de bir sanattır, yerine göre konuşmak da, sevmek de!” Gülümseyerek baktı Mecnun’a. “Bahçe yapmak da!”

“Katılıyorum,” dedi Sergen.

Mecnun kaşlarını kaldırdı. “Ha o açıdan yani. O zaman tek bir sanat olur, o da yaşama sanatıdır! Sevmek de, diğer şeyler de bu sanatın sadece bir parçası olabilir.”

Sergen hemen atıldı. “Elbette ama adam çok güzel açıklamamış mı sevginin nasıl bir emek istediğini?”

Mecnun şöyle bir düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Cık!”

Sergen yüzünü buruşturarak cevap verdi arkadaşına. “Sen de! Hep böylesin! Kitap düşmanı!”

Mecnun güldü. “Niye kitap düşmanı olayım oğlum! Şu okuduğunda beni etkileyecek bir şey yoksa suç benim mi? Yok anne çocuğuna ilgi göstermezse, rahat ettirmezse, iyi beslemese, sevgisinin içtenliğini gösterecek tüm kanıtlar bizi doyurmazmış... Bak bak bak! Her bir şey insanın doyurulması üzerine! Ne şimdi bu! Kullanılan tüm kavramlar göreceli! Çocuğu rahat ettirmek ne bir kere? Sınırı ne? Saygı, ilgi, sorumluluk, bilgi, sevginin temeliymiş. İyi güzel de bu kelimeler yetersiz. Kime göre saygı? Neye göre ilgi ya da bilgi? Biri kitap okuyan insanı bilgili bulur, biri hiç okumayanı! Hem bilginin sevgiyle ilgisi ne? Hangi bilgi? Mesela eşi ölünce kendisi de ölen kuşlar var. Bu kuşların bilgisi nedir? Bilgi deyince ne anlıyoruz? İlgiden ne anlıyoruz?” Doğrudan Sergen’e bakarak gülümsedi. “Çocuğunun hayatını kendi hayallerini gerçekleştirmek için kullanan ana babalara da sorsan, çok ilgileniyoruz çocuğumuzla derler. Hangi ilgi? Söyleyin hadi!”

Sergen afalladı birden. “Yok. Yani burada temel şeylerden bahsediyor. Rahat ettirmek işte! Çocuğu doyurursun, yıkarsın, uyutursun.”

“Ben imkânı olduğu halde çocuğunu aç bırakan, bezini boklu bırakan, çocuk uyurken uyandıran bir anne tanımıyorum, siz tanıdınız mı?”

“Tanımadım ama vardır yani...” dedi Ece. “Yani varsa diye söylemiş adam.”

“Varsa öyle biri, o insan olarak sorgulanıp değerlendirilir önce, anne olarak değil. Şimdi diyelim bir anne, bir gün çocuğun bezini değiştirmeyi unuttu. Bu şimdi o annenin başka hareketlerinde içten olmadığını mı gösterir? Ne bu? Lak lak lak, laf üretimi...” Ece’ye dönerek konuşmasını sürdürdü. “Bak bak bir de ne diyor...” Kitabı eline alıp ilgili bölümü buldu ve okudu. “Bize çiçekleri sevdiğini söyleyen bir kadının, çiçekleri sulamayı unuttuğunu görürsek, onun çiçek sevgisine inanmayız diyor. Laf! İnsan unuttur... İnsana unutmayı yasaklıyor bu adam ya!”

Ece serada yaşadığı olayı hatırlayınca duraksadı. “Canım insan unuttur tabii.”

Sergen araya girdi. “Burda durmadan unutmaktan söz ediyor.”

Mecnun kitabı göstererek güldü. “Öyle bir şey demiyor uydurma! Ki durmadan da unutabilir bazı insanlar.”

Sergen yine şaşkın şaşkın bakarak boynunu büktü. “Ben öyle anladım.”

Mecnun ellerini ensesinde kenetleyerek sakın bir şekilde konuştu. “Sorun bu zaten. Sorun hep bu! Herkes her şeyi *istediği* gibi anlıyor. Okumaya karşı değilim ben ama şimdi şu okuduğun kısacık bölümde bile ne olduğunu göremiyorsun aslanım!”

“E sen anlat o zaman! Neymiş benim göremediğim?” diye sordu Sergen sakın bir ifadeyle.

“Adam bir insana veya sevgiye verilen emeği ticaret koşullarına bağlamış. Kanıtlı manıtlı sevgiden bahsediyor! Böyle sevgi mi olur?”

Sergen şöyle bir düşündü. Karısının ticari yaklaşımı kendisini çok yaralamıştı ama şimdiki dünyada herkes bu hale geliyordu işte. “Herkes böyle! İdil’i ele al! Ona verdiğim milyonluk hediyeyi vermemesi tüccar mantığı değil mi?”

Mecnun kelimeye vurgu yaparak doğrudan sordu: “*Hediye* nedir Sergen?”

Adam bu soruyla afallayarak hemen savunmaya geçti. “Tamam, haklısın, insan hediye ettiği şeye dönüp bakmaz ama o evlilik hediyesi. Evliliği bozan da o!”

Mecnun güldü. “*Evlilik* ne Sergen? Sen zaten ticari bir anlaşma içindeydin İdil’le. Anlaşmadır evlilik, değil midir? Yazılı anlaşma!”

Ece konuşmayı dikkatle takip ediyor ve Sergen’in vereceği yanıtı merakla bekliyordu.

Adam bir süre düşündükten sonra, “Doğru, haklısın ama evliliği bozan o!” dedi. “Boşanmak isteyen o! O zaman bu anlaşma sebebiyle aldığı hediye artık hediye olamaz.”

Mecnun bu açıklamaya gülümsedikten sonra ciddi bir tavırla sordu: “Sana şimdi bir şey soracağım ama doğru cevap istiyorum.”

Sergen gülümseyerek başını salladı. Mecnun’u sevmesinin yegâne sebebi, yanında doğruları söyleyebildiği tek arkadaşı olmasıydı. “Elbette! Sana yalan atmam bilirsin.”

“İdil neden boşanmak istiyor?”

Sergen başını kaşıyarak düşündü bir süre. “Biz Çeşme’de bir akşam arkadaşlarla bir kulübe gitmiştik,” diye başlayarak yarım saat durmadan anlattı. Kulüpte bazı kadınlarla sarmaş dolaş fotoğraf çektirmesi, o kadınlardan birinin bu fotoğrafları Facebook hesabında yayınlaması, İdil’in bir arkadaşının didisinin didisinin Facebook hesabında bu fotoğrafları görmesi... Hepsi ama hepsi kaderin Sergen’e kötü bir oyunuydu. Konuşurken yaşadığı olayı rasyonalize etmek ve kendini haklı görmek için kullandığı üslup, yüz ifadesi, her şey ama her şey o kadar komikti ki Ece ve Mecnun onu dinlerken gülme krizine girdiler. Adam tüm yaşananlara rağmen karısı tarafından suçlanmaktan dolayı ziyadesiyle şaşkındı. “Yani Mecnun... Oğlum, içmiştik! Öyle bir iki sarılmışım, öpmüşüm falan. Yatmadım bile lan! Yatsam gam yemeyeceğim. Adım zamparaya çıktı! Sen biliyorsun beni! Ben bir kadını sevdim mi köpekler gibi sadık olmam mı? Ne dedim, neler ettim, nasıl özürler diledim bi bilsen! Olmadı, kıramadın inadını!”

“Sergen?” dedi Mecnun arkadaşına şefkatle bakarak.

“Efendim?”

“Ne zaman mutlu olacaksın oğlum sen?”

Sergen güldü. “Ben mutluydum oğlum.”

“İdil’leyken mi?”

“Evet!”

“Bırak artık şu birilerine bağlı mutluluk durumlarını. Unut gitsin. Bak hatayı yapan sensin.”

Sergen derhal savunmaya geçti. “Ben bir şey yapmadım!”

“Peki o zaman şöyle söyleyeyim. İdil’in bir erkekle sarmaş dolaş fotoğrafını görseydin ne yapardın?”

“Boşanırdım tabii!”

Sergen’in huyunu bilen Mecnun güldü. “Boşanmakla kalsan iyi, o adamı gebertirdin lan!”

Sergen gülerken cevap verdi. “O kadar değil de... Ağzını yüzünü dağıtırdım yalan yok!”

“E oğlum, sana yapılıncı asla kabul etmeyeceğin bir şeyi, başkası kabul etmeyince neden sinirleniyorsun?” Kitabı işaret etti. “Kendindeki bu basit çelişkiyi düzeltemezken oturmuş kitaplardan sevme sanatını öğrenmeye çalışıyorsun! Sevmek kim sen kim oğlum, adil bir bakış açın yok bir kere!”

Sergen Ece’ye dönerek savunmasını yaptı. “İdil’i çok seviyordum ben Ece! Bu adam anlamaz aşktan meşkten, bir damla gözyaşı dökmemiştir bir kız için daha!” Önündeki kâğıt peçeteyi Mecnun’a fırlattı. “Duygusuz herif n’olacak!”

Mecnun kaşlarını kaldırarak alaycı bir ifadeyle konuştu. “Çok sevdiğinden oldu bunlar.” Ece’ye dönerek açıkladı. “Sergen şimdiye kadar yedi-sekiz kadını çok sevdi. Hepsi de tesadüfe bak ki moda dergisinden fırlamış gibiydi.” Sergen’e dönerek güldü. “Bi kere de doksan iki-altmış-doksan bir kadın sevdiğini görmedik nedense! Hepsi doksan-altmış-doksan, hepsi yapma veya doğal sarışın, kısacası hepsi vitrinlik!”

Sergen sırtarak araya girdi. “Ne yapayım oğlum hep güzelleri denk geliyorsa!”

Mecnun söylenmeye devam etti. “Sevmekmiş! Yerim lan ben senin sevgini! İdil paramı sevmiş demek diye ağlama şimdi. Sen onu güzel bulduğun için evlenmedin mi? Fark ne?” Ece’ye dönüp gülümsedi. “Ama iyi ağlar bak! Tabii es kaza biri tarafından terk edilirse ki genellikle bu mal mülkle, bu tipler, pek terk edilmez!”

Sergen Ece’ye dönerek açıkladı. “Demedim mi? Hiç hoşuma gitmeyen saptamaları vardır hep.”

Hepsi güldükten sonra Sergen ciddi bir tavırla sordu arkadaşına. “Evi bırak diyorsun yani?”

Mecnun, “Bırak tabii! Anlaşmayı bozan sensin zaten. Sana yüz kere evlenme diyorum. Ev-len-me! Daha otuzundasın iki kere evlendin bel!” deyince Ece bu duruma çok şaşırıldı.

Sohbet bir süre daha Sergen’in hayatıyla ilgili devam ettikten sonra konu kitaplara geldi. Ece ve Sergen koyu bir sohbeta daldılar. Mecnun lafa hiç karışmadan ilgiyle onları dinlemeye başladı.

*

Havaalanına giderlerken takside pek konuşmayan Ayça cam kenarına oturup uçak daha havalanmadan uyuyakalmıştı. Handan onun yüzünü seyrederken hüznünlendi. Ablasının ölümüyle baş edemediği açıkça ortadaydı. Keşke beş-altı ay görüşmeyelim Handan abla dediği zaman bu öneriyi kabul etmeseydim, diye düşündü. Ama olan olmuştu artık. Aslında bu öneri o zaman ona da mantıklı gelmiş ve bu konu üzerine pek kafa yormamıştı. Beraber olsalardı durmadan Güneş’ten bahsedip ağlayacaklardı. Acıya genel yaklaşıma teslim oldum, diye geçirdi içinden. Oysa şimdi duruma bak! Güneş’ten bahsedememek değil, özellikle bahsetmemek boğmuştu Ayça’yı... Kim bilir neler yaşamıştı içinde? Of keşke görüşseydik! Keşke her gün konuşsaydık telefonda! Aklım neredeydi acaba? Çantasındaki defterine uzanırken, müzik dinlemekte olan Yannis kulaklığını çıkardı ve Ayça’yı rahatsız etmemek için fısıldayarak sordu: “Bana bir masal daha mi okuyacaksın?”

Handan gülümseyerek alçak sesle cevap verdi. “Yok. Aynı masalı bir daha okuyacağım, müzik dinlemene bak sen.”

“Olmaz, aramıza koy beraber okuyalım.”

Masalı beraber okudular. Handan defteri kapadıktan sonra çantasına koydu. On beş dakika kadar düşündükten sonra müzik dinlemeye devam eden Yannis'in kulaklığını çıkarıp fısıldayarak sordu: "İnsanın ölümle arasını feci bozmuşlar, farkında mısın? Bu büyük bir sorun."

Yannis güldü. "İnsanın hayatla da arası pek iyi sayılmaz. Ve bu daha büyük bir sorun."

Handan güldü ve kulaklığın birini kendine çekti. "Ne dinliyorsun bakalım sen? Beraber dinleyelim!"

Yannis başını Handan'a yaklaştırdı ve el ele *Malia Feat, Eric Truffaz*'dan *Yellow Daffodils* adlı parçayı dinlemeye koyuldular. Tatlı bir acı vardı şarkıda. Handan kendini trompetin sesine bırakarak Güneş'li günlerine gitti.

*

Saat epey geç olmuştu, sıcaklığın pek hissedilmediği rüzgârlı bir geceydi. Aysel seyrettiği film bitince televizyonu kapadı. Uykusunun geldiğini hissetti. Morali düzelmmişti. Çay içerlerken Uğur'la epey sohbet etmişlerdi. Son günlerde kafasına taktığı ticari işler üzerine birçok soru sormuştu kocasına.

Uğur tüm soruları uzun uzun cevapladıktan sonra meraklanıp, "Bir iş mi planlıyorsun Aysel?" demişti.

"Bakalım. Bir düşüncem var. Netleşince anlatırım," diye kestirip atmıştı Aysel ve bunun üzerine kocası daha da şaşırılmıştı.

Dergiye dalmış olan adama bakarken içinden gülerken konuştu: Ahhh Uğur! İnan bana, sen benim kendime şaşırdığım kadar şaşırıyorsundur bende ki bu değişime! Kalktı ve aklına bir şey gelince tekrar oturdu. "Uğur, sana bir şey daha soracaktım. Kaç gündür aklıma takılıyor." Kocası merakla bakınca konuşmasını sürdürdü. "Hani biz sizinle... Şeyden önce..." Bu konuyu o an açtığına pişman olarak sustu.

Cümlesine devam etmeyince Uğur meraklandı. "Sor Aysel!"

Aysel tereddüt ederek konuşmaya devam etti. "Meriç ölmeden önce tenis oynadık ya..."

"Evet?"

"Onu soracaktım."

"Neyi?"

"O olayı anlayamadım ben. Yani geldin, tenis oynamaya gittik. Haftada birkaç kez gideriz dedin ama sadece bir ders aldık. On beş-yirmi saat olacaktı hani? Sonra da hiçbir şey demedin."

"Haaa! O mu?" Uğur daldı bir süre ve Meriç'in başına gelenleri düşündü. Aysel'le tenis dersine gittiğini tamamen unutmuştu. Karısının gözünden bakınca gerçekten tuhaf bir durumdu bu. Yavaş yavaş açıkladı. "Oynarız yine! Hoşuna gittiyse oynamaya gideriz. Özellikle kışın çok hareketsiz kalıyoruz."

Aysel hemen cevap verdi. "Hoşuma gitti tabii. Gidelim."

"Tamam. Ben ayarlarım yine."

"İyi. Ben yatıyorum, hadi iyi geceler."

"Sana da iyi geceler."

*

Ece yatağına uzanmış, Sergen'le geçirdikleri akşamı düşünüyordu. Çok güzel vakit geçirmiş ama yorulmuştu. Gelir gelmez de Mecnun'a iyi geceler dileyerek kendini yatağa atmıştı. Adam daha yatmamıştı ve serada bir şeylerle meşguldü. *No Blues*'tan *Black Cadillac* şarkısını duyunca gülümsedi. Mecnun birkaç gün önce bu şarkıyı dinletip ona tembih etmişti: "Aman Ece, bak ben burda olurum olmam. Aman diyeyim, çok dikkat et. Bu şarkıyı arada aç dinlet çiçeklere. Özellikle sardunyaları bu arabayla gezdirmezsen pek üzülüyorlar. Diğerleri lüks aramaz ama sardunyalar araba konusunda çok hassas."

Deli bu adam! Gerçekten deli!

Sonra akli bir süre Serġen'e takıldı. Adamın felsefe okuyamamasına, annesinin zoruyla sayısalcı olup eđitim aldıđı konuyla ilġisiz bir ište alıšmasına gerçekten çok üzülmüštü. Hepimiz gibi, diye düşünerek iç geçirdi. Aslında konuštuka adamın hayatını tamamen annesinin yönlendirdiđi ortaya ıkmıš ve Ece dayanamayarak lafa girmišti. "Serġen, sen de hiçbir konuda ısrarcı olmamıšsın ama hep annenin isteđi, hep annenin isteđi!"

Adam, "Sen annemi bilmezsin Ece," diyerek yardım isteyen gözlerle arkadašına bakınca, Mecnun üst dišlerini alt dudađına geçirerek bašını sallamıš ve "Ninja šule! Aman aman! O konuyu aacaksak beš gün burdan kalkamayız haaa!" diyerek herkesi kahkahaya bođmuštu.

O da çok karıštırmıš canım annesini her šeye, diye düşünür düşünmez kendi annesiyle yaptıđı telefon görüšmesi geldi aklına hemen. Canı yine sıkıldı. Yok efendim neymiš, bir erkekle aynı evde yašayamazmıš! Bir šey yaptıđımız olsa bari! O da yok!

Bir kadınla bir erkeđin aynı evde, cinsellikten uzak yašayabilmesine inanmak neden bu kadar zor geliyordu ki insanlara? Annesini, babasını ve çevresindekileri düşündü bir süre. Nesilden nesile geçen bu bakıš açısının kırılması çok ama çok zordu. Mecnun'un en sevdiđi ve sık sık kullandıđı ifadeye yatıyordu açıklama: *Kiši kendinden bilir iši.*

*

Yannis arabayı kapıda durdurdu ve Ayça'nın valizlerini Handan'ın evine tašdıktan sonra İzmir'e indiği andan beri somurtup tek kelime etmeyen kıza iyi geceler dileyerek dıšarı ıktı.

Handan bahçe kapısına kadar onun pešinden gitti. "Ne olur kusura bakma," dedi onu öperken. Yannis gülümsedi. "Hadi artık bir güzel uyuyun. Çok yorulunuz."

"Tešekkürler."

"Niye?"

"Yanımda olduđun için."

Yannis gülümsedi. "Asil ben tešekkür ederim."

Handan biraz sınırdan biraz da yorgunluktan kahkaha attı. "O niye?"

"Beni yanına aldığın için."

"Handan abla geliyor musun? İçeri sinek giriyor!" diye bağırdı Ayça tam o sırada kapıya çıkarak.

Handan gülümseyerek fısıldadı. "Eyvah eyvah! Bu bizi görüštürmeyecek."

Yannis arabaya binerken ona el salladı. "Merak etme ben seni görmenin yollarını bulurum."

Handan içeri girip kapıyı kapadı ve kanepeye uzanmıš olan Ayça'nın karšısına oturdu. "Eee? Evimi nasıl buldun?"

"Bilmem. Alıcı gözle bakmadım daha. Yorgunum."

Handan eve vardıklarında onunla biraz konuşabileceđini düşünmüštü ama šu an zamanı deđildi. Kalkıp yatak odasına giderken, "Tamam, ben senin yatađın aršaflarını deđištireyim, hemen uyuyalım," dedi ve bir an önce bir tiyatro oyunu ayarlamalıym diye düşündü içinden.